

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Hvmanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthvmæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 4. Quæ & qualis futura sit agilitas corporis gloriosi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Erunt in-
simè clara.

Dico Secundo, Hæc claritas non solum erit in extrema superficie, sed ipsa corpora intus penetrabit. Patet in sole, stellis, & alijs lucidis corporibus. Imò impossibile est ut color aut lux in sola sint superficie: quia cum superficies sit solum modus quidam corporis (si tamen est aliquid positum à corpore distinctum) non potest esse subiectum qualitatis habentis solidam entitatem, sicut est lux & color.

Et diaphana.

Accedit, quòd quidam Patres docent, corpora beatorum fore pellucida seu diaphana, ut totum internum artificium, quod non minus est admirabile quam partium mundi dispositio, possit oculis cerni. Ex qua sententia sequitur omnia interiora fore lucida. Ita D. Aug. lib. 22. de ciuit. c. 30. Omnes, inquit, illi de quibus iam locutus sum, qui nunc latent harmonie corporalis numeri, non latebant extrinsecus & intrinsecus per corporis cuncta dispositi; & cum ceteris rebus que ibi magna & mirabiles videbantur, rationales mentes in tanti artificis laudem, rationabilis pulchritudinis delectatione succedent. Et Greg. lib. 18.

August.

moral. cap. 27. explicans illa verba Iob cap. 28. Non adæquabitur ei aurum vel vitrum, ait, Parebit corporalibus oculis ipsa etiam corporis harmonia, & sic quisque erit conspicibilis alteri, sicut nunc non potest esse conspicibilis sibi. Idem passim docent Recentiores, estque valde rationi consentaneum.

Gregor.

Aduerte tamen, hanc sententiam Augustini & Gregorij non esse omnino certam, quia neque ex Scripturis, neque aliunde fati potest conuinci. Vnde Bonaventura, Scotus & Durandus contrarium tenent: fatentur tamen interiora fore conspicua, sed per poros corporis: quod sanè parum est probabile; tum quia pori sunt angustissimi, tum quia non sunt directi, sed innumeris modis implicati propter musculos rectos, obliquos, & transuersos; ut norunt Anatomici.

Non tamen
per poros
corporis.

Dico Tertio, Hæc lux simul consistet cum colore natiuo singularum partium interiorum & exteriorum. Patet ex corpore Domini in quo mansit natiuus color, quem Apostoli post resurrectionem viderunt, claritate occultata. Ratio est; quia donum supernaturale claritatis non destruet perfectionem naturalem. Atqui coloris suauitas est magna perfectio corporis humani nullam habens repugnantiam cum luce; ut patet in nitedulis, in lapidibus pretiosis, in chrystallo colorata & sole illustrata. Quòd si parua lux potest naturaliter cum colore consistere, cur magna non possit supernaturaliter? Itaque credibile est corpus humanum cum omnibus venis, arterijs, ceterisque interioribus, fore instar purissimæ chrystalli, singulis partibus, suis coloribus & figuris distinctis, & summa luce impletis.

35
Erunt colorata.

Dico Quarto, Probabile est lucem illam fore perfectioris naturæ, quam sit lux solis. Ita Richardus in 4. d. 49. circa 4. principale q. 6. & Suarez 3. p. tom. 2. q. 54. a. 4. Cuius signum est Primò, Quòd hæc lux non calefaciat sicut lux solis. Secundo, Quòd maior sit luce solis saltem in Christi Domini, beatæ Virginis, & maximorum Sanctorum corporibus. Tertio, Quòd pertineat non ad ordinem naturæ, sed ad statum gloriæ. Quarto, Quòd facile consistat cum colore & perspicuitate, quod luci solis non videtur naturale. Denique, Deo non est difficile, talem lucem supernaturalem, quæ tamen sit visibilis oculis corporeis, creare.

36
Lux illa
erit perfectior luce
solis.

Aduerte tamen, hanc sententiam non esse certam. Nam ceteri Doctores ferè tenent hanc lucem fore eiusdem speciei, cuius est lux solis; quorum sententia non videtur minus probabilis, præsertim cum Scriptura dicat faciem Domini in resurrectione instar solis resplenduisse, & talè sese oculis Apostolorum exhibuisse. Quòd si oculus non distinguit inter eam & lucem solis, non videtur inter illas esse specifica distinctio.

Contrariè
est probabile.

D V B I V M I V.

Qua & qualis futura sit agilitas corporis gloriosi?

Durandus d. 49. q. 7. putat hanc agilitatem nihil esse aliud quam habilitatem quandam corporis ad facile se mouendū motu progressiuo. Ad hanc habilitatem requirit solum duo, Primò, ut grauitas à corpore tollatur, vel certè impediatur eius impetus quo deorsum tendit. Secundo, ut spiritus & organa non possint dissolui.

37
Durandus
ait esse habilitatem
ad motum
progressiuum.

Sed absurda est hæc sententia, qua parte ponit beatos solum ad motum progressiuum fore agiles. Quomodo enim hoc motu ascendent & descendent per aërem & per orbem caelestes? quomodo pares erūt Angelis velocitate, & breuissimo tempore à terra in cælum sese quali aculabuntur? cum enim passus hominis sint breues, opus erit innumerabili passuum alternatione breuissimo tempore: opus erit etiam auxilio corporis, quo singula vestigia nitantur. Adde, non esse consentaneum Scripturis supra citatis. Omitto Durandum niti falso fundamento de motu & loco spirituum.

Resoluitur.

Scotus verò d. 49. q. 14. rectius sentit. Cum ceteris enim omnibus Doctoribus ponit in beatis motum simplicem, quo totum corpus simul vno impetu, instar sagittæ feratur: putat autem ad eum sufficere vim naturalem animæ, & ponderis detractionem à corpore. Ratio ipsius est, quia anima separata potest seipsam in omnem partem mouere, sicut Angeli; ergo vnita corpori poterit mouere suum corpus, si illud non resistat; non resistet autem detracta grauitate.

Scotus detractionem
ponderis à
corpore.

Contra tamen hanc sententiam facit Primò, Quòd ex ea sequatur, beatos non posse sursum mouere aliquod pondus, quod æquet grauitatem proprii corporis. Patet, nam anima naturaliter non potest pondus sui corporis sursum attollere. Secundo, Non possent beati se firmiter collocare aliquo loco, quin facile ut humana queant inuelli. Tertio, Non haberent parem Angelis celeritatem, neque cum illis pariter ambulare possent.

Resoluitur.

Dicendum igitur Primò, Agilitatem hanc esse vim quandam supernaturalem collatam beatis, per quam possint repente mouere corpora sua simplici impetu in quamuis mundi partem incomprehensibili celeritate. Ita ceteri Doctores. Debent enim esse pares Angelis, ut probat Anselmus lib. de similitudinibus c. 51. qui in icu oculi à cælis in terram descendunt. Neque grauitas corporis impedit; quia hæc, vel auferetur, ut videtur sentire D. Augustinus l. 13. de ciuit. c. 18. sub finem, vbi insinuat quòd Deus detrahet ponderis tarditatem: vel impetus eius quo resistit moueri, impediatur: Deo concursu non præbente: vel certè tanta vis erit ut sine difficultate illud pondus vincat.

38
Est qualitas
super-naturalis
ad celeritatem
mouendi.

Non inha-
rens cor-
pori.

Dico Secundo, Hæc vis motiua non erit ali-
qua qualitas corporis, sed animæ beatæ, cuius est
mouere corpus.

Prior pars probatur à Scoto & Durando. Pri-
mo, Quia qualitas corporalis solum in vnam par-
tem impellet corpus; vt sursum vel deorsum. Se-
cundo, Semper impellet etiã dum quiescet; vt pa-
tet in elementis, quæ actiue se continent in suis
locis. Tertio, Quia motus illorum erit actus vita-
lis; ergo debet esse effectiue ab anima. Quarto, Si
hæc qualitas esset in corpore, non operaretur
naturaliter ad imperium animæ: nam ex imperio
animæ solum sequitur naturaliter operatio earum
virium quæ in eadem essentia fundatæ sunt,
vel eidem identificantur: hæc enim solæ habent
hanc sympathiam cum voluntate; vt infra patebit.

Sed anima,

Hinc patet altera pars, scilicet, hanc vim fore
in anima. Probat autem Primò ex D. August. l. 19. de Ciuit. c. 18. vbi ait, *Deum prestare posse animis beatis vt corpora sua possint ponere vbi volunt, & agere quod volunt, situ motuque facillimo.* Et infra. *An si hoc Angeli faciunt vt quæuis terrestria animalia respiciant vnde libet, & constituant vbi libet &c. Cur ergo Sanctorum perfectos atque beatos diuino munere spiritus, sine vlla difficultate posse ferre quod voluerint & sistere vbi voluerint sua corpora, non credamus?* Vnde patet Augustinum sentire hanc vim esse in anima, sicut est in natura Angelica. Secundo, quia anima primò mouet seipsam præsertim simplici raptu, & simul rapit corpus suum, ei parem impetum imprimens; alioqui solum moueretur per acci-
dens ad motum corporis, impetu impresso in corpus trahente animam. Tertio, Omnis vis motiua corporis etiam per motum progressiuum est in anima; hæc enim primò imprimit spiritibus impetum, & per spiritus musculus: hinc sequitur motus vnus partis, quæ statim post firmatâ in vestigio immobili, imprimitur impetus spiritibus alterius partis: hinc motus alterius partis, & sic vicissim alternante impetu fit progressio. Imò omnes motus locales viuientium veniunt à virtute motiua animæ; vt motus cordis & arteriarum, attractio alimenti, & expulsio redundantium; sunt enim vitales.

Est tamen
dos cor-
poris.

Dices, quomodo ergo hæc agilitas est dos
corporis? Respondeo, Quia eius effectus
ad corpus pertinet, & in eo perficitur & cer-
nitur.

39
Non se-
ment in in-
stanti.

Dico Tertio, per hanc dotem non possunt
beati se mouere ab extremo in extremum per
medium in instanti. Ratio est, quia iste motus po-
stulat vt mobile sit in medio, & in termino ad
quem. Atqui beati non habent vim vt simul ex-
stant in pluribus locis, ergo.

Neque de
extremo
in extre-
mum sine
medio.

Neque etiam possunt se mouere de extremo in
extremum sine medio. Ratio est, quia hoc fieri
non potest nisi subtractione conseruationis in
vno extremo, & restitutione illius in altero ex-
tremo per substantialem quandam reproductio-
nem, seu per collationem eiusdem esse, (nullus
enim alius modus videtur intelligibilis, vt in
tractatu de Eucharistia dicendum est) quomodo
solus creator suâ omnipotentia creaturam mo-
uere potest.

D V B I V M V.

In quo consistat subtilitas corporum
beatorum.

Durandus in 4. d. 44. q. 5. dotem subtilitatis
ponit in duobus. Primò, in acumine sensui
proueniente ex organorum perfecta dispositione
& spirituum claritate & tenuitate. Secundo, in
subiectione appetitus inferioris sub imperio vo-
luntatis. Hoc enim corpus rectè dici spirituale
& subtile, quod spiritui perfectè obedit.

Sed contra hanc sententiã facit Primò, Quod
sensuum acumen pertineat ad perfectionem co-
gnitionis, ac proinde potius ad animæ quàm cor-
poris ornamentum. Credibile autem est, acumen
hoc non tantum fore ex spirituum claritate &
organorum dispositione (hæc enim naturalia
sunt:) sed etiã ex maiore Dei concursu, vt possint
videre & minora & remotiora & perfectius, quàm
per solas naturæ vires.

Secundo, Subiectio appetitus & membrorum
non fiet per aliquam dotem corporis, sed proueniet
ex vi visionis & amoris; quibus anima sic ve-
getabitur, vt omnes motus appetitus inferioris &
spirituum animalium sit habitura in sua potestate,
vt ad nihil possint moueri nisi voluntatis imperio;
sicut neque ipsa voluntas poterit motibus indeliberatis
ab obiectis moueri.

Tertio, In Adamo erat acumen sensuum, quod
Durandus ponit, & subiectio virium inferiorum
sub imperio voluntatis, quæ Durandus requirit,
(scilicet partim per habitus internos appetitus in-
ferioris, partim per rationis vigilantiam, partim
per diuinam assistentiam) & tamen corpus ipsius,
in statu innocentie non erat spirituale secundum
Apostolum, sed animale; vt patet 1. Cor. 15. Ergo
spiritualitas quæ est dos corporis gloriosi, non
consistit in illis.

Omitto hanc sententiã à Durando fuisse ex-
cogitatam, quod putaret implicare contradic-
tionem, vt vnum corpus aliud penetraret, quod fun-
damentum omnino falsum est & erroneum: nam
non potest consistere cum multis fidei nostræ my-
sterijs: vt, quod Dominus natus sit clauso vtero,
quod resurrexerit clauso sepulcro, quod ingressus
sit ad discipulos clausis ianuis: ad quæ absurdè
respondet Durand. sed de hoc alibi.

Secunda sententiã est D. Thom. in suppl. q. 33.
art. 1. hanc dotem subtilitatis consistere in perfe-
cta corporis informatione. Quod explicat Sotus
sic; per subtilitatem corpus esse idoneum vt ob-
temperet animæ in suscipiendis facillè potentijs,
organis, viribus, ac debitis complexionibus cor-
poris, quæ proximè fluunt ex essentia hominis.

Sed contra Primò, Quia perfecta informatio
naturaliter conuenit animæ & corpori, vnde et-
iam erant in statu innocentie: anima enim natu-
raliter informat, & corpus ritè dispositum perfe-
ctissimo modo informatur: non enim hæc infor-
matio suscipit magis & minus. Fieri quidem po-
test vt naturali vnioni animæ cum corpore acce-
dat vnio seu vinculum quoddam supernaturale:
sed neque hoc est necessarium, neque D. Thomas
de tali vinculo loquitur. Et si esset, potius per-
tineret ad immortalitatem corporis, quàm ad
subtilitatem.

Secundo,

40
Durandus
tam sta-
uit in a-
cumine
sensuum,
& in subie-
ctione ap-
petitus in-
ferioris.

Resellitur.

41
D. Thomas
in perfecta
corporis
informa-
tione.
Sotus.

Resellitur.